

# HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị: **Truyện Ngắn Nga-Sô: Điệu Luân Vũ Cuối Cùng** của tác giả **George Semyonov**, **Trần Hồng Văn** phóng tác. Hội chân thành cảm tạ quý vị tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

**Truyện Ngắn Nga Sô**

## **ĐIỆU LUÂN VŨ CUỐI CÙNG**

Tác giả: **George Semyonov**

**Trần Hồng Văn** phóng tác.

*Tác Giả: Sinh năm 1931 tại Mạc-Tư-Khoa, George Semyonov là một người cao lớn và vui tính. Ông tốt nghiệp khoa Văn tại Viện Đại Học Maxim Gorky năm 1960 và hơn 20 tác phẩm đã được xuất bản. Tuyển tập truyện ngắn tựa đề "Làn Khói Xanh" (The Blue Smoke) chiếm giải thưởng văn học cao quý Gorky năm 1981. Ông nằm trong ban chấp hành Hội Nhà Văn Nga.*



Ông ta là một người có thân hình nhỏ nhắn, đã có tuổi, khoảng bảy mươi lăm. Vào mùa Xuân, ông thường mặc một chiếc áo khoác ngoài cũ màu xanh đậm mà chiếc cổ đã sờn, chiếc mũ vành bản cũng màu xanh đậm và một chiếc khăn quàng đỏ quấn quanh chiếc cổ nhăn nheo.

Ông thường đi bộ để bắt chuyện với những bà ở ngoài đường. Ông luôn lựa những bà có vẻ dễ tính, không đi nhanh quá, tương đối trẻ và dễ coi.

Như ngẩn ngơ trong bầu không khí tươi mát của mùa Xuân, ông bước lại gần người đàn bà, nhìn vào mắt bà ta rồi lễ phép.

- Thưa bà, tôi chắc là bà tha lỗi về sự đột ngột này của tôi. Ông bắt đầu nói trong lúc đi bên cạnh bà ta với những bước chân nhún nhảy.

- Người ta nói nhiều về nhịp điệu của một bài luân vũ. Điệu luân vũ! Nhưng ngày nay có một ai biết nhảy đúng cách và đẹp đâu? Chẳng có ai cả.

Người đàn bà nhìn ông già lạ lùng với con mắt tò mò. Ông sẽ tiếp tục nói:

- Bà tin tôi đi bởi vì tôi biết nhảy thế nào là đúng điệu. Ngày nay chẳng một ai biết nhảy cho đúng cả, nhưng trước kia tôi đã biết, ngay cả việc bước về phía trái nữa, bây giờ tôi vẫn còn biểu diễn được ... Bà có biết như thế nào không? Như vậy đó. Giờ đây, bà là một người lịch sự, tôi muốn mời bà và bà sẽ ngạc nhiên và thích thú nhất trong đời. Vâng, bà có thể nhảy được, tiến theo phía trái, như thế này ...

Vung cánh tay ngăn lên, nửa thân hình ông quay về phía trái.

- Tin tôi đi, đây không phải là những lời nói thừa, không phải ai cũng có thể làm được như thế này cả, mà ngay cả nhiều bà đôi lúc cũng bị mất thể diện nữa vì nhảy không đúng điệu. Nhưng không sao, bà là một tặng phẩm của Thượng-Đế, bà có thể nhảy được mà. Không phải tự nhiên mà bà vợ đã mất của tôi có thể nhảy được mà phải học và tôi thấy là từ trước đến nay bà ấy là người độc nhất có thể bước về phía trái được.

Rồi với giọng ranh mãnh, ông nhìn bà ta rồi nói tiếp:

- Nếu không được tôi hướng dẫn thì ... bà đã đoán ra sao rồi ... Như vậy đó, không thể chối cãi được.

Miệng la theo nhịp điệu tưởng tượng trong khi hai chân nhảy nhót dọc theo con đường trải nhựa như thể đây là sàn nhảy của một vũ trường. Lúc này, trông ông giống như một con cá vàng nhỏ đang loăng quăng quanh một con cá mái to lớn đằm đằm vậy.

Khi thấy bà ta quay về phía chợ, ông sẽ năn nỉ:

- Thưa bà, bà sẽ hiểu cho. Tôi muốn mời bà tới nhà tôi, không gì khác. Còn nhiều điều tôi có thể làm được ngoài những vũ điệu bước về bên trái ... Tôi sẽ đợi với tất cả lòng ngưỡng mộ của tôi, thưa bà.

Khẽ dờ chiếc mũ lên và gật đầu chào bà ta, ông nhún nhảy bước đi, mắt nhìn bên phải rồi nhìn qua bên trái. Dáng điệu của ông có vẻ vội vã nhưng bước đi lại thật thường, chẳng hướng về mục tiêu đặc biệt nào cả. Chiếc quần ngắn tới mắt cá chân để lộ ra đôi vớ đỏ, tiếp màu với chiếc khăn quàng, nét mặt ông trông vui hẳn lên, những nét nhăn với những đường nét phức tạp mới; ánh mắt chứa đầy niềm vui sướng như thể ông đã hẹn được với một người đàn bà trẻ và đẹp vậy.

Ông nhún nhảy bước giữa đám đông áo quần bảnh bao, những nụ cười tươi mát hồn nhiên mà ông cho đó là niềm vui của lớp người trẻ tuổi yêu đời mỗi khi mùa Xuân trở lại. Đời sống đẹp biết chừng nào!

\*\*\*\*\*

Bầu trời mùa Xuân vẫn còn mang một màu xám chưa được những hũng trận mưa rào rửa sạch. Tầng lớp tuyết trắng bản vẫn còn nằm dưới chân các toà cao ốc mà ánh nắng chưa chiếu tới. Mặt trời rục rĩ, cơn gió mạnh dứt những chiếc lá khô trên cành còn sót lại từ mùa Đông năm trước, chúng chao đảo như những

con chim đùa dỡn, rồi rơi nhẹ xuống mặt đường, những căn nhà như bùng thức dậy với lớp áo quần treo ở ngoài bao lơn. Mọi vật như chuyển động, ca hát và vui mừng.

Ông thường nói với một bà tình cờ đi gần trên hè phố:

- Xin bà tha lỗi cho, chắc là bà đã nghe thông báo trên đài phát thanh hôm nay rồi chứ. Ô, bà chưa nghe gì sao? Vâng, để tôi kể vắn tắt lại nhé. Nếu bà hỏi tôi thì đó là một quyết định sáng suốt. Tôi có một biệt tài về câu cá, Tôi phải nói vậy vì quyết định này liên quan tới việc câu cá. Họ cấm câu cá trong hai tháng trong mùa cá đẻ. Quyết định này hoàn toàn đúng, dù cho có người nào đó được nghỉ Hè cũng không được phép đi câu. Ngày nay nhiều người có xe hơi, họ còn yêu cầu xe hơi phải ít ồn ào để cá có thể đẻ trong yên tĩnh. Bà không biết bãi đẻ của loài cá à? Đó là khi các vịnh hay các con sông đổ vào một nơi chứa như hồ, cá sẽ vào đây đẻ đẻ; tóm lại, nơi đây có thể ví là nhà hộ sinh của cá vậy. Xin lỗi bà nhé, cứ lấy tôi làm ví dụ, tôi là một người nghiện câu cá hạng nặng nhưng cũng thấy thật vui mừng khi nghe quyết định này.

Mỗi khi mùa Xuân trở lại, mọi người đều vui vẻ, thương yêu nhau nhiều hơn và hy vọng với niềm hạnh phúc tràn trề ... Ví dụ, ngay chính bà đây, bà là một người thật đẹp, chắc là bà cũng cảm nhận được những điều tôi vừa nói chứ. Và cũng chẳng phải chỉ có con người mới cảm nhận được điều đó. Những sinh vật khác thì sao? Chúng cũng vậy thôi, chúng cũng vui trong mùa Xuân và chúng ta không nên để phí thời giờ. Hãy nhảy với nhau trong tiết Xuân huy hoàng này. Hãy để các sinh vật dìu nhau trong điệu luân vũ vào mùa sinh sôi nảy nở này.

Bà hãy nhìn những con sóc nhỏ kia mà xem. Hãy nhìn kỹ xem chúng nhảy ra sao? Nhảy, xoay vòng. Nhìn kia, chúng xoay về bên trái. Cả con chim trống nhỏ với chiếc ngực màu xanh với con chim mái màu xám kia nữa. Bà hãy nhìn coi, chúng đang

nhảy điệu luân vũ. Ngày nay, người ta vào vũ trường với nhiều điệu nhảy và cũng nói tới điệu luân vũ nữa, nhưng chẳng có ai biết nhảy một cách đúng nhịp điệu cả, bà cứ tin tôi đi. Nói thẳng ra là không một ai có thể nhảy điệu luân vũ theo hướng trái được cả, nhưng ngay cả ngày trước cũng không phải ai cũng có thể quay theo hướng trái được.

Vừa nói ông ta vừa bước nhanh cho kịp người đàn bà đang đi nhưng cố lắng tai nghe một cách lịch sự.

- Có lẽ bà cũng chẳng tin tôi đâu, nhưng tôi vẫn nói mong bà hiểu. Chỉ có bà vợ của tôi đã mất là có thể theo được bước chân tôi thôi, còn các bà khác đều bị lẫn lộn cả ... Tôi lúc nào cũng phải kiên nhẫn hướng dẫn tỉ mỉ cho họ, nói ra thì có vẻ khoe khoang, mong bà thứ lỗi, dù gì đi nữa thì điệu luân vũ cũng là một món quà đặc biệt cho tôi.

Ông cảm thấy can đảm hơn, liếc mắt nhìn bà ta một cách hóm hỉnh rồi nói tiếp:

- Tôi có thể nói là tôi với vợ tôi là vua và nữ hoàng của vũ điệu luân vũ. Không người nào có thể theo kịp chúng tôi, không người nào cả. Ngay cả bây giờ tôi cũng thách người nào có thể qua mặt tôi được, nhất là những người trẻ tuổi vào thời nay, tôi đoán chắc với bà như vậy. Thưa bà, hôm nay tôi nói hơi nhiều và cảm thấy xấu hổ với chính tôi, tất cả do cái thông báo trên đài phát thanh, nó làm tôi vui mừng và tôi muốn chia sẻ nỗi sung sướng này với người khác. Tôi nghĩ đó là một điều hay, thưa bà. Xưa kia, nếu nhà thờ nằm bên mé sông thì thường không kéo chuông vào mùa cá để vì muốn tránh làm chúng sợ hãi. Vợ tôi thường chống lại việc câu cá. Mỗi khi tôi định đi câu, bà ta ra chợ mua nhiều loại cá về để nấu và nói với tôi: - Quá nhiều cá rồi, mình chẳng cần thêm nữa phải không? Ông có cần thêm nữa không? Bà ta không hiểu là tôi thích đi câu chỉ vì thú vui mà chỉ

ngĩ là tôi kiếm cái có để quen biết các bà khác thôi. Không, bà ta chẳng bao giờ hiểu mục đích tôi đi câu cá cả.

Hồi đó tôi cứng đầu lắm. Một ngày kia, lúc đó đang là mùa Đông, bà vợ tôi dấu đồ ấm của tôi đi. Tôi không biết bà ta dấu ở chỗ nào, ở nhà hàng xóm hay ở một nơi tôi không thể tìm ra được. Tôi không tìm thấy đôi giày cao cổ, chiếc áo da và cả chiếc mũ nữa. Bà có thể tưởng tượng ra được không? Tôi cứ đi, ngoài trời thật lạnh, khoảng 20 độ dưới không độ C., khi đó tôi thức dậy trong khi vợ tôi còn ngủ, tôi khoác một chiếc áo mưa với chiếc mũ mỏng rồi yên lặng ra khỏi nhà. Mọi vật bị đông đá dưới cái lạnh khủng khiếp mà trời lại có gió nữa. Tôi không trở về nhà sớm hơn mọi khi vì tôi muốn chứng tỏ cho bà ấy biết là bà ta sai. Cho đến bây giờ mỗi khi nhớ lại tôi lại thấy hối hận.

Ông ta cúi đầu, miệng lắm bảm.:

- Tôi hối hận, rồi cuối tuần sau bà ấy muốn đi ra ngoài, có lẽ để gặp bạn bè hay muốn đi nhảy đầm. Vâng, chính tôi là người đã khơi cho bà ta cái thú nhảy đầm. Dĩ nhiên là vợ tôi cũng biết nhảy trước khi chúng tôi lấy nhau, nhưng với điệu luân vũ thì ... chính tôi đã dạy cho bà ta. Người ta thường nói là không có điệu vũ nào lại dễ và đơn giản hơn điệu luân vũ cả, chỉ việc quay vòng, một-hai-ba, một-hai-ba. Nhưng cách tôi và vợ tôi nhảy trước số đông khách thì lại khác, nó đầy quyến rũ. Khi chúng tôi xoay về phía trái sẽ làm trái tim của mọi người tràn ngập niềm vui, làm mình cảm thấy hãnh diện vì đã đưa bạn của mình lên tột đỉnh của nhịp điệu. Xoay vòng ... xoay vòng theo tấu khúc du dương của nét nhạc.

Tới đây, người đàn bà lịch sự kia nghe câu chuyện của ông thì mỉm cười rồi lên xe buýt hay đi vào xe điện. Nhưng ông luôn luôn tỏ ra vội vã và lịch sự, nói với theo:

- Nếu khi nào tôi gặp bà ở nơi nhảy đầm nào đó, tôi sẽ mời bà nhảy với tôi điệu luân vũ, hay ... tôi muốn mời bà lại nhà tôi

để tôi cho bà biết nhảy điệu luân vũ như thế nào. Chắc chắn là bà sẽ không hối hận đâu. Bà là người lịch sự, việc đó tùy nơi bà. Tôi cũng có thể hẹn với bà, tôi rất vui được gặp lại bà và chúc bà có nhiều niềm vui.

Ông chắc là đã làm cho bà ta vui mừng vì đối với ông, đàn bà là một sinh vật thật đặc biệt, họ biết ơn những lời nói ý nhị của đàn ông. Với suy nghĩ này, ông tiếp tục cuộc đi bộ trên đường phố với trái tim tràn ngập niềm vui.

\*\*\*\*\*

Năm đó mùa Xuân đến muộn. Ông già cảm thấy không muốn đi ra ngoài dưới thời tiết lạnh và gió như thế này. Ông ngồi hàng giờ bên cửa sổ nhìn ra thế giới bên ngoài. Ông ngồi đợi khí hậu ấm áp trở về, nhìn những cành cây bạch dương đong đưa bên cửa sổ căn phòng của ông trên tầng lầu thứ năm nơi mà ông đã sống suốt hai mươi năm qua. Ông nhìn hoạt cảnh hàng ngày quen thuộc phía dưới và tai ông như nghe được cả tiếng thốn thức của trái tim của chính ông, tiếng cười của đàn con trẻ, tiếng rên rỉ của những người già trên giường bệnh, tiếng chửi nhau của những người hàng xóm hay cả tiếng thì thào yêu thương của cặp tình nhân nữa. Ông còn cảm thấy những người sống trong những toà chung cư màu xám u ám kia đều buồn nản, họ ngồi bên cửa sổ lơ đãng nhìn bầu trời thỉnh thoảng đổ những bông tuyết xuống mặt đất.

Rồi cũng một buổi chiều u sầu nọ, khi không còn kiên nhẫn được nữa, ông nảy ra ý nghĩ tối nay sẽ ra ăn ngoài tiệm. Ông quay nhìn tấm hình của bà vợ treo trên tường. Tấm hình như cười nhạo báng và nói với ông: Lại sắp đi ve gái rồi, phải không? Ông chỉ mỉm cười thay vì trả lời rồi quyết định cứ làm theo ý mình.

Tại tiệm hớt tóc, nghĩ tới bàn tay mềm mại của cô thợ hớt tóc vuốt trên đầu mình, ông cảm thấy không thể nào không nói chuyện với cô ta được:

- Xin tha lỗi cho lão già này nhé, nhưng tôi không thể nào đòi mất khỏi cô được. Người cô mảnh khảnh và đẹp quá. Hơn nữa suốt bao năm nay cô lại không già đi và thêm vào đó lại không mập ra. Mỗi khi mập ra thì khó mà xuống cân lại được. Phần lớn người ta thích ăn thịt và khoai tây, nhưng ít người biết hai thứ đó làm hại cho cơ thể bởi vì loại dịch vị tiêu hoá khoai tây không thể tiêu hoá thịt được, thịt thì cần loại dịch vị khác. Cô thấy đó, khoai tây tiêu được nhưng thịt thì không. Xin lỗi cô, đây không phải là lời nói thừa. Hay lấy một ví dụ khác, khi người ta ăn xong thường thích một tách trà. Việc này thật là có hại cho cơ thể, thưa cô. Suốt đời tôi ăn thịt, khoai tây và uống trà và mới đây tôi khám phá ra là rất có hại cho sức khoẻ. Nhưng việc hại nhất cho con người ta là cơ thể quá nhiều cân lượng. Tôi không bao giờ để cơ thể có quá nhiều mỡ, cô hãy nhìn một người mập mà xem. Lấy ngay ví dụ cô thì rõ, cô đẹp quá, cô sẽ lựa một người, chắc chắn như vậy, tôi tin chắc là chẳng một người đàn ông nào chống cự lại được trước sắc đẹp của cô cả. Nếu tôi còn trẻ thì tôi sẽ ... Xin lỗi cô, chẳng có gì cả, nhưng tôi sẽ mời cô nhảy với tôi một bài luân vũ nếu có cơ hội, rồi sau đó cô sẽ nhìn tôi bằng con mắt khác ... Xin lỗi cô nói gì? À, nước hoa, vâng, xin cô một chút.

Ông nhắm chặt mắt lại, hình cô thợ hớt tóc phản chiếu trên gương biến mất. Cô ta chải tóc cho ông, cười chiếc khăn trên vai ra rồi nói ông tới quầy hàng để trả tiền.

Trước khi đi, ông khẽ nói với cô:



- Thưa cô, cô là người quyết định lời yêu cầu của tôi. Tôi cũng cảm ơn cô đã làm cho tôi trở lại thành con quý đẹp trai. Nếu cô muốn, tôi sẽ viết cho cô lời cảm ơn trên giấy trắng và gửi đến đây.

\*\*\*\*\*

Khi trên khuôn mặt cô gái nở nụ cười, ông cảm thấy một nỗi vui sướng tràn ngập tâm hồn. Buổi chiều hôm đó, ông ngồi cùng bàn với một cặp thanh niên trẻ tuổi. Cả hai đẹp đôi và hơn một lần chút xíu nữa ông nói lên điều đó, nhưng ông kiềm lại được bởi họ còn mê mải chuyện trò với nhau và như cố không để ý tới ông. Khi nâng ly rượu vang lên và nhìn hai người với nụ cười lịch sự rồi gật đầu chào, chứng tỏ là ông có một cảm tình đặc biệt với họ, nhưng cả hai như không chú ý gì tới ông cả. Ông già cảm thấy lúng túng và ngượng nghịu.

Ban nhạc chơi những bản nhạc êm dịu, từng cặp thực khách ôm nhau nhảy dưới ánh sáng dịu ngay giữa phòng. Ông ngồi đó nhìn mọi người với con mắt vui thú. Ông không phải là người hay đi ăn ở ngoài và hoàn toàn quên mất khi nào là lần cuối cùng tới tiệm ăn.

Chưa bao giờ? Ồ, không, không phải thế. Ông nhớ lại là nhân dịp đám cưới cô cháu, ông và vợ ông được mời tới tiệm ăn. Cả hai có một buổi tối tuyệt vời, ông còn nhớ là tiệm đó có một ban nhạc nhưng họ chơi nhạc không lớn bằng tiệm này, còn những giai điệu thì hoàn toàn khác hẳn. Ông chẳng phiền hà gì, ngồi đơn độc nhấm nháp ly rượu vang và quan sát mọi người vui vẻ nhảy nhót theo những vũ điệu mới. Mỗi khi nhạc công ngưng một bản nhạc, họ lại vỗ tay tán thưởng.

Ông cảm thấy vui trong cái không khí ồn ào nhộn nhịp này. Ông muốn nói cho mọi người biết là nơi đây thật thú vị. Ông

nhìn những người đang nhảy ngoài kia với nét thèm muốn, khi cặp trai gái cùng bàn trở lại chỗ ngồi, ông cao giọng: "Hoan Hô", xong nâng cao ly rượu lên, đưa về phía cô gái như muốn chạm ly với cô rồi ngửa cổ uống cạn ly. Cô gái với viền mắt son đậm và đôi môi bóng lưỡng màu rượu chát, nhếch mép cười rồi quay sang nói chuyện với người bạn. Ban nhạc lúc này tạm ngừng chơi, mọi người đã trở về bàn, căn phòng im lặng trở lại ngoài tiếng nói chuyện, tiếng lách cách của ly tách, muống đĩa. Người hầu bàn hỏi ông cần gì thêm, nhưng ông thấy đã quá đủ với một chai rượu vang, đĩa sà-lách và ba lát cá hồi hun khói rồi. Chỉ có một điều ông mong muốn, đó là được nói chuyện với cặp thanh niên ngồi cùng bàn này. Ông muốn nói những điều mà họ chưa được biết, đặc biệt với cô gái kia. Ông muốn nói với cô ta biết là cô ta đẹp biết chừng nào, cô ta nhảy giỏi như thế nào và nhất là ông muốn được trẻ lại để có thể mời cô ta ra sàn nhảy ... Được rồi, không cần nhảy theo điệu luân vũ cũng được, ông không muốn làm cho cô thất vọng, ông chỉ muốn cô vui thú nhảy với ông. Nhưng ... những điệu nhảy ngày hôm nay chẳng làm sao so sánh được với điệu luân vũ của ông cả ...

Thình lình ông đưa tay ra rồi buột miệng:

- Thưa cô, tôi muốn mời ...

Với cái nhìn lạnh lẽo người thanh niên đẩy tay ông ra:

- Không ... không.

- Xin lỗi.

Những nhạc công với chiếc áo khoác ngoài đỏ sẫm với những ve áo màu đen đã trở lại chỗ ngồi. Thình lình ...

Không, không thể được! Ông không tin vào tai ông được nữa. Ông đứng vụt lên, đẩy chiếc ghế ra sau và với một sức mạnh lạ lùng, ông đi thẳng ra sàn nhảy. Hai tay dang ra, chân bước theo điệu nhạc quen thuộc, ông bắt đầu nhảy, hai mắt lim dim say sưa với một khoái cảm tuyệt vời. Ông đi theo điệu luân

vũ, nhịp nhàng về bên trái, cả sàn nhảy rộng, trống vắng như quỵện lại với ông. Chung quanh tối đen, tiếng nhạc nhịp nhàng, mọi người chỉ đứng vòng quanh vùng ánh sáng mỉm cười theo dõi ông. Họ nghĩ ông già kia đang nhảy với một bà trong trí tưởng tượng. Tay trái ông như đang ôm eo người đẹp và như theo sự hướng dẫn của ông, bà ta quay vòng, quay vòng, ngón tay của bà đan vào tay ông đưa cao lên đầu. Hay nói khác hơn, chính ông bị sức hút của bà ta đang quay vòng quanh bà. Dù cho đế giày bằng cao su khó xoay, ông cũng không bỏ sót một nhịp nào, nét mặt ông lộ một niềm sung sướng vô ngần, đôi lông mày nhướng cao, đôi mắt nửa khép nửa mở mơ màng, khuôn mặt đặc biệt này cộng thêm với nụ cười có những nét nhăn như những nét đau đớn ngọt ngào làm cho chẳng ai dám bước vào vùng ánh sáng của sàn nhảy cả.

Mọi người đứng vòng quanh sàn nhảy thích thú nhìn ông. Người thì đứng kiểng chân vô tư mỉm cười, người thì phát ra tiếng cười tự nhiên, người thì nuốt nước miếng hay liếc mắt nhìn người khác, lắc đầu tỏ vẻ thương hại. Đã từng thấy nhiều chuyện lạ xảy ra trong tiệm, các nhạc công nghễnh cổ nhìn ông già lạ lùng kia trong khi tay vẫn tấu điệu nhạc luân vũ dìu dặt cho ông nhảy một mình. Thỉnh thoảng họ chơi chậm lại khi thấy những nét kỳ lạ hiện lên nét mặt của ông.

Ông già chẳng còn nhìn thấy ai chung quanh ông nữa. Ông xoay vòng theo điệu nhạc, chiếc đầu ngả về sau trong khi đôi mắt lim dim trong khi khuôn mặt lộ rõ nét đam mê tận cùng. Bây giờ đôi với ông điệu luân vũ là tất cả và như ông có thể nhảy như vậy mãi mãi.

Toán nhạc công thấy thương hại ông. Thình lình, ông ngưng lại, quay một vòng cuối rồi chậm chạp buông thõng hai tay xuống, ông thấy mọi người đứng chung quanh đang cười và vỗ tay. Ngực ông nặng và miệng khô đắng. Khi thấy mọi người

vỗ tay tán thưởng, ngay cả ban nhạc cũng đang đứng lên gật đầu với ông, ông cố cười nhưng những nét nhăn trên khuôn mặt làm nụ cười bị biến dạng, ông chỉ nắc lên được một tiếng, nước mắt tràn ra. Cúi đầu thật thấp, ông bước nhanh về bàn của mình trong khi tai nghe một điệu nhạc khác bắt đầu tấu lên. Cặp thanh niên ngồi cùng bàn đã ra sàn nhảy. Ông ngồi ngả mình trên ghế, đảo mắt tìm người hầu bàn. Người hầu bàn từ phía xa mỉm cười gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, anh ta mang lại một chai nước lạnh để trên chiếc khay. Ông nói:

- Tôi lạ lắm phải không? Khóc giữa đám đông như thế này. Cảm ơn cậu, tôi chỉ ngồi đây nghỉ mệt trong giây lát nữa thôi rồi sẽ đi ngay. Tôi ngồi như thế này có phiền cậu không? Hai người ngồi cùng bàn có vẻ không thích ...

Người hầu bàn nhướng cao đôi lông mày rồi nhún vai.

- Được, được rồi ... Nếu điều đó không đúng, tôi sẽ rời khỏi đây. Cảm ơn, cảm ơn nhiều.

Ông bước ra khỏi tiệm và cảm thấy chóng mặt. Trời đã khuya, một cơn gió lạnh thổi tốc tới. Những bông tuyết bay phủ xuống thành phố đang ngái ngủ. Ông cảm thấy đôi chân nặng nề hẳn. Bước chân vào căn phòng quen thuộc, ông ngược nhìn lên bức hình của người vợ, đôi mắt của bà bây giờ như trách móc, hờn oán. Đầu óc chột quay cuồng, ông ngã quỵ ngay xuống phía dưới bức hình.

Bất chợt bà vợ như từ cõi xa xôi nào đó hiện ra ngay bên cạnh, dìu ông đứng dậy, miệng bà mỉm cười, nụ cười ấm áp quen thuộc dạo nào, và trên tận thính không điệu nhạc luân vũ dìu dặt bắt đầu vang lên. Ông không còn thấy mệt mỏi nữa, một sức mạnh vô hình từ đâu đang bùng bùng trong thân thể. Ông dìu bà bước về phía trái, cả hai say sưa quay vòng theo tiếng nhạc ấm áp. Cả một bầu trời như mở rộng thênh thang thành sàn nhảy cho hai người, những ngôi sao đêm lấp lánh tựa những

ngọn đèn màu, gió từ muôn phương quyện thành điệu nhạc dặt dìu. Ông khẽ nói vào tai bà:

- Suốt quãng đời này, ngoài em ra thì chẳng còn ai có thể cùng anh nhảy được điệu luân vũ như thế này cả, phải không em.

**Trần Hồng Văn**